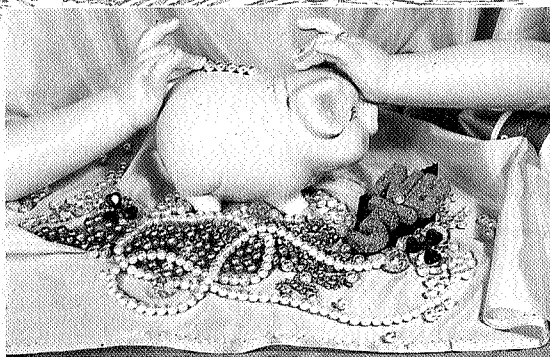

HET PAARD VAN TROJE

STRONT IN DE OGEN

ook af op in de bodem. De Wet van behoud van nog meer ellende. Gelukkig komen we daar meestal pas vele jaren later achter. Bij het gebruik van deze mest houden de meeste boeren zich aan de overheidsnormen. Dat het milieu daarmee nog onvoldoende geholpen is, kunnen ook zij inmiddels al wel weten, maar dat is niet doorslaggevend. Het overleven gaat voor. . .

Hun protest tegen de mestimport en het meebetalen aan het transport is inmiddels vergeten. De gesubsidieerde poep vindt gretig aftrek, als goedkoopste meststof. Wie kiest voor milieu wordt dief van de eigen portemonnee.

Die was toch al niet zo rijkelijk gevuld. Maar daar hebben ze inmiddels gelukkig een oplossing voor gevonden. Varkens houden! We willen niet alleen de mest maar ook de varkens luidt het credo.

Nu we toch al met al die mestimport zitten opgescheept klinkt dit de noordelijke bestuurders als muziek in de oren. Alle problemen lijken opgelost; geen overbodige transporten en een gouden toekomst voor de veenkoloniale varkensboer. Een nieuwe primeur voor de Telegraaf.

Het paard van Troje staat nu dus zelf op de stoep. En voor je het weet is het binnengelaten. Dan zitten we niet alleen met de mest opgescheept maar ook met varkens die daarbij horen. En kan ook hier de discussie met onze nieuwe veehouders over de omvang van de veestapel losbarsten. Veel te veel varkens op veel te weinig ruimte. Veel te veel vlees en nog veel meer honger. Voor meer mest en varkens is helemaal geen plaats meer.

We kunnen op dit moment in het noorden nog niet eens netjes met onze 'eigen' mest omgaan. Dat terwijl we er nog maar zo 'weinig' van produceren. Maar daar denken we maar liever niet te veel over na. Laat Den Haag dat maar met die Brabanders uitvechten, die zijn tenslotte de schuld van alle ellende. ●

Reinder Hoekstra

Alarmerende berichten uit ons verre zuiden. Stervende bossen en het drinkwater goed verpest. Wat hadden ze er een zootje van gemaakt die Brabantse varkensboeren. Nee, in het noorden, daar was het nog steeds goed toeven. Het mestprobleem leek zo ver van huis.

Totdat de politiek de wind deed draaien en alle mooie reclames over schone en frisse lucht een vreemd luchtje kregen. Vrachtwagens vol met reizen af naar de noordelijke provincies om daar hun mest te dumpen.

Varkens uit Limburg eten tapioca uit Thailand, raken hun poep kwijt in Groningen en reizen vervolgens als kotelet af naar Italië. En dat alles met het NMP-keurmerk want we houden ons natuurlijk wel netjes aan de regels.

Het lange-afstandsmesttransport is inmiddels de afgelopen twee jaar meer dan verdubbeld. Als het aan de Mestbank ligt, komt er nog veel meer mest deze kant op.

En zo hoort het ook, het verspreiden is immers één van de belangrijke peilers van het rijksbeleid voor het oplossen van het mestprobleem. Alsof we hier al niet genoeg mestproblemen hebben: te veel nitraat in het grondwater, te veel ammoniak in de lucht en de fosfaten hopen zich